

Arrest

nr. 225 605 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars afkomstig uit Teheran en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U trouwde in december 2009 met M.A.A.M. (...) (O.V. X) een Iraanse Belg, in Iran. Jullie families hadden jullie aan elkaar geïntroduceerd en twintig dagen later zijn jullie gehuwd. De bedoeling was reeds van bij het begin dat jullie zich samen in België zouden vestigen. Jullie reisden in 2011 samen naar België, u was toen vijf maanden zwanger. U had een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging. Op 10 juli 2011 werd jullie dochter T. (...) geboren in Antwerpen. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit aangezien haar vader Belg is. Uw echtgenoot sloeg u in België en u diende in 2011 klacht in bij de politie in België tegen hem. De relatie tussen jullie verliep absoluut niet goed en jullie keerden in 2012 terug naar Iran waar jullie elk apart bij jullie eigen familie gingen wonen. T. (...) verbleef bij u. Er werd in Iran een echtscheidingsprocedure opgestart en een regeling omtrent het

bezoekrecht uitgewerkt. Uw man zette de echtscheidingsprocedure echter stop omdat hij geen geld wenste te betalen aan u. In 2016 reisde uw man samen met uw dochter naar België zonder uw toestemming. Hij kon dit doen doordat zowel hijzelf als uw dochter in het bezit zijn van een Belgisch paspoort. U diende klacht in bij de Iraanse autoriteiten wegens ontvoering. Uw man werd – bij verstek – veroordeeld door een Iraanse rechtbank voor het onrechtmatig verhinderen van contact tussen u en uw kind. U zelf probeerde hen achterna te reizen naar België en vroeg een visum aan in het kader van gezinshereniging bij de Belgische ambassade. Dit werd u echter geweigerd omdat uw toenmalige echtgenoot verklaringen aflegde die tegenstrijdig waren met de uwe en omdat u geen eigen inkomsten had. Uiteindelijk slaagde u er in om een toeristenvisum te bekomen en naar België te reizen op 11 mei 2017. Er werd meteen een procedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg opgestart omtrent het omgangsrecht van u met uw dochter. Op 19 mei 2017 werd beslist dat u uw dochter wekelijks kon zien. U hield zich effectief aan deze afspraak. Ondanks het feit dat u verder weg van uw man wilde wonen omdat u bang bent van hem, vestigde u zich toch in Gent omdat dit zo gevraagd werd door de rechter. U diende op 19 juli 2017 een eerste aanvraag tot gezinshereniging met uw Belgisch kind in met behulp van een advocaat. U werd gevraagd bijkomende documenten in te dienen maar uw advocaat liet na dit te doen. De aanvraag werd op 29 december 2017 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. U diende een tweede aanvraag tot gezinshereniging in op 22 februari 2018. Uw dochter vertelde u bij een wekelijks bezoek dat uw man haar sloeg. U diende hiervoor een klacht in bij de politie, die een PV opstelde en het dossier aan het parket overmaakte. U heeft hier geen verder nieuws over. U kaartte dit ook aan op haar school, zonder veel resultaat. U sprak een sociaal assistente van het OCMW hierover aan en dit leidde ook tot niets. Pas eind juli 2018 werd de scheiding tussen u en uw man in Iran definitief uitgesproken. Jullie advocaten regelden dit. Ondertussen werd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg in Gent overeengekomen dat in de zomervakantie van 2018 uw dochter de helft van de tijd bij u en de helft van de tijd bij uw ex-man zou verblijven, hetgeen ook effectief gebeurde. U verkreeg ook dat uw dochter elk weekend bij u mag verblijven. Elke week wil uw dochter niet terugkeren naar haar vader op het einde van het weekend. Uw tweede aanvraag tot gezinshereniging werd op 20 augustus 2018 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd in deze beslissing geargumenteed dat uit de door u voorgelegde bewijsstukken niet kon worden afgeleid dat u daadwerkelijk een affectieve band heeft met uw kind, noch dat u gedeeltelijk instaat voor de zorg over uw kind, noch dat u uw rol als moeder daadwerkelijk opneemt. Ten einde raad diende u op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in omdat u geen keuze meer had: U kon de huur niet langer betalen, u had geen huis, kreeg geen uitkering of hulp van het OCMW en u wil uw dochter blijven zien. U vreest bij een terugkeer dat uw dochter zonder moeder opgroeit en stelt dat uw dochter niet veilig is bij haar vader. U heeft in Iran nooit problemen gekend met andere burgers of met de autoriteiten. U vreest dat, indien u zich in Iran zou vestigen met uw dochter, uw ex-man uw dochter opnieuw zou ontvoeren. U vreest ook dat u het moeilijk zou hebben als alleenstaande moeder in Iran. U legde ter staving van uw identiteit uw paspoort neer. Verder was u in het bezit van volgende documenten: uw shenasnameh (geboorteboekje), melikaart (identiteitskaart), meerdere documenten aangaande uw visumaanvraag en aanvraag tot gezinshereniging, waaronder de weigeringsbeslissing van uw visumaanvraag d.d. 8 november 2016, en de weigeringsbeslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw aanvragen tot gezinshereniging d.d. 29 december 2017 en 20 augustus 2018, meerdere Belgische politionele en gerechtelijke stukken waaruit de moeilijkheden tussen u en uw ex-partner blijken, waaronder een proces-verbaal van verhoor naar aanleiding van de klacht die u tegen uw ex-man neerlegde voor het toebrengen van slagen aan uw dochter d.d. 4 juni 2018, conclusies van een zitting in de familiekamer van de Rechtbank en tussenvonnissen omtrent onder andere het omgangsrecht met uw dochter, een vertaling van een vonnis d.d. 8 oktober 2016 van de strafrechtbank van Teheran waarin uw ex-echtgenoot wordt veroordeeld voor het verhinderen van contact tussen u en uw dochter, een vertaling van een vonnis van de Rechtbank van Teheran d.d. 4 september 2017 waarin het beroep dat uw ex-man had ingediend tegen de scheiding die u had aangevraagd wordt verworpen, een foto van het instagramprofiel van uw ex-man waarop hij staat afgebeeld in wat een Iraans restaurant lijkt te zijn en ten slotte de Belgische identiteitskaart van uw dochter waarop u als moeder vermeld staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend om bij uw dochter, die de Belgische nationaliteit heeft en die bij haar vader - die eveneens de Belgische nationaliteit heeft en van wie u gescheiden bent - woont, te kunnen zijn, nadat al twee keer een aanvraag tot gezinshereniging geweigerd werd. U verklaarde dat u nooit problemen heeft gekend in Iran met andere burgers of met de autoriteiten (CGVS, p. 10). Er dient opgemerkt te worden dat dit motief van louter persoonlijke en intrafamiliale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Ook uw verklaring dat u in België geen uitkering krijgt en de huur niet kunt betalen is een economisch motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw vrees dat u bij een eventuele terugkeer in Iran gescheiden zou zijn van uw kind (CGVS, p. 16), dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing er niet toe strekt uw gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing houdt geen verbod in voor u om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch voor uw dochter om het Iraanse grondgebied binnen te komen of er te verblijven samen met u. Er dient echter geconcludeerd te worden dat de asielpprocedure dient om een nood aan internationale bescherming zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, is dit hier echter niet het geval.

Betreffende uw vrees dat uw ex-man uw dochter opnieuw kan ontvoeren en uw verklaring dat uw dochter niet veilig is bij haar vader (CGVS, p. 11, 16, 18) moet opgemerkt te worden dat u zich in geval van dergelijke problemen, die van gemeenrechtelijke aard zijn, moet wenden tot de Belgische politie aangezien uw dochter de Belgische nationaliteit heeft. In de door u voorgelegde tussenvonnissen van de Rechtbank van Eerste Aanleg staat overigens vermeld dat zowel u als uw ex-man jullie dochter niet zonder toestemming van de andere ouder naar het buitenland mogen brengen.

Betreffende uw verklaring dat u het als alleenstaande vrouw en moeder in Iran niet makkelijk zou hebben (CGVS, p.18) dient opgemerkt te worden dat u in het verleden reeds in deze situatie verkeerde. Na uw terugkeer uit België in 2012 ging u met uw dochter, geboren in 2011 in België, bij uw ouders in Iran wonen (CGVS, p. 6, 7). U woonde toen niet meer samen met uw ex-man en startte een echtscheidingsprocedure op. U ging in deze periode eerst als designer en later als lerares Engels aan de slag. U hebt in 2016 een ingenieursdiploma behaald (verklaring DVZ, vragen 11 en 12; CGVS, p.18). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u over een zekere zelfredzaamheid beschikt en dat u een sociaal netwerk heeft in Iran dat u steunt, hoewel u verklaarde dat uw ouders niet voldoende hebben om u financieel te ondersteunen (CGVS, p. 18). Niets wijst er echter op dat uw situatie als alleenstaande moeder in Iran van die aard zou zijn dat zij aanleiding zou geven tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de criteria van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw paspoort, shenasnameh en melikaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de identiteit en Belgische nationaliteit van uw dochter. Betreffende de weigeringsbeslissingen van de DVZ omtrent uw visumaanvraag en uw aanvragen tot gezinsherenigingen dient opgemerkt te worden dat het niet tot de bevoegdheid van het CGVS behoort om hier uitspraak over te doen. De tussenvonnissen en conclusies van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent omtrent het omgangsrecht van uw dochter, zijn niet relevant bij de beoordeling van uw persoonlijke vrees ten aanzien van Iran. Het PV van de politie betreft feiten die hier in België gebeurd zijn en Belgische staatsburgers betreft, namelijk uw dochter en ex-man, en is bijgevolg eveneens niet relevant bij de beoordeling van uw persoonlijke vrees ten aanzien van Iran. De vertaling van het Iraanse vonnis waarin uw ex-man veroordeeld wordt voor het verhinderen van contact tussen u en uw dochter, toont hoogstens aan dat de Iraanse autoriteiten hebben opgetreden inzake uw neergelegde klacht maar getuigen niet van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de criteria van subsidiaire bescherming. De vertaling van het vonnis van de Rechtbank van Beroep van Teheran bevestigt dat uw scheiding werd uitgesproken in Iran, hetgeen bovenstaande beoordeling niet wijzigt. De foto van het instagramprofiel van uw echtgenoot waarmee u wil aantonen dat hij naar Iran is teruggekeerd, is eveneens niet relevant bij de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b van de vreemdelingenwet:"

Verzoekster verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar problemen en situatie.

Volgens haar is het foutief om te stellen dat haar problemen van louter intra familiale aard zijn. Als alleenstaande vrouw behoort zij tot een bepaalde sociale groep. Verzoekster vreest haar gewelddadige echtgenoot die zich reeds schuldig maakte aan een ontvoering van haar dochter. Na alle procedures in België is het niet correct te stellen dat verzoeksters problemen niet onder het vluchtelingenverdrag vallen.

"Vrouwen bevinden zich in een ondergeschikte positie in Iran. Iran is een patriarchale samenleving en verzoeker meent dat ze op de hulp en steun van de overheid niet mag rekenen.

Dit blijkt uit de woorden van verzoekers ex man die stelt dat het ouderlijke gezag in Iran aan hem toekomt.

Belangrijk is het volgende in het vonnis:

De gedaagde heeft het recht op zo veel als mogelijk betrokken te worden bij de opvoeding en het welzijn van haar dochter en de belangrijke beslissingen die daarbij dienen genomen te worden.

(stuk 2 - vonnis van de rechtbank in België)

Verzoeker meent dat ze in Iran niet in staat zal gesteld worden om dit recht uit te oefenen gezien de slechte verstandhouding tussen haar en haar ex man."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij betoogt:

"Verweerster stelt dat het feit dat verzoeker gescheiden zou zijn van haar kind, kan niet ertoe leiden dat haar gezinsleven verhinderd of bemoeilijkt wordt. Verzoeker meent dat verweerster over het hoofd gezien dat verzoeker een alleenstaande vrouw is.

Ze is betrokken in een geschil en met man die geen respect heeft voor de rechten van de mensen.

Iemand die geen seconde aarzelt om een kind te ontvoeren.

Dergelijke persoon kan gemakkelijk schade berokkenen aan verzoeker omdat ze hem meerdere keren tot de rechtbank geslepen heeft.

Verweerster stelt dat verzoeker zich in dergelijke gevallen kan richten tot de Belgische politie.

Verzoeker meent dat de Belgische politie hem niet zal helpen mocht aan haar schade berokkend worden in het land van herkomst door de toedoen van deze echtgenote.

Deze echtgenote gaat regelmatig naar Iran en verzoeker meent dat ze zich niet veilig voelt in Iran.

Verzoeker voelt zich veilig in België en ze weet dat haar ex man haar uit angst van de politie geen schade kan berokkenen.

Verweerster heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met het belang van het kind zoals het verwoord is in artikel 3 van de kinderrechten verdrag.

Verzoekers dochter is een Belg en verzoeker meent dat gezin haar persoonlijke situatie zij recht heeft op de internationale bescherming.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker en haar profiel als een alleenstaande vrouw die in een geschil verwickeld is met een man die geen respect heeft voor de rechten van anderen.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.3. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een derde middel op de:
“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.”

Volgens haar heeft verweerder nagelaten te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst op de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji* en stelt de persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk te hebben gemaakt. Zij wijst op haar profiel en de neergelegde vonnissen van rechtbanken in Iran en België.

2.4. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde.

3.2. Waar verzoekster verwijst naar het belang van het kind zoals dit verwoord is in artikel 3 van het IVRK, dient te worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zou worden waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan verzoekster niet wordt toegekend, mist voorts feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Verzoekster laat in het onderhavige verzoekschrift uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar Iran zou vreezen aldaar slachtoffer te worden van geweld vanwege haar ex-echtgenoot. Deze vrees kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Zo verzoekster deze vrees werkelijk zou koesteren, kon immers worden verwacht dat zij deze reeds veel eerder zou hebben vermeld. Verzoekster deed dit echter niet. Uit haar eerdere verklaringen blijkt duidelijk dat de enige reden waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende eruit bestaat dat zij bij haar dochter, die de Belgische nationaliteit heeft en in België vertoeft, wil zijn en blijven. Verzoekster formuleerde eerder nergens enige vrees voor vervolging ten aanzien van haar echtgenoot en in Iran. Integendeel ontkende zij uitdrukkelijk dat er, naast het feit dat haar dochter in België is, nog andere redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar Iran (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.10-11, 19; vragenlijst, nr.3.4. en 3.5.).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster niet één concreet en objectief element aanreikt waaruit het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van haar echtgenoot kan worden afgeleid. Zij beperkt zich tot het uiten van de blote, louter algemene en hypothetische beweringen dat een persoon als haar ex-echtgenoot haar gemakkelijk schade kan berokkenen, dat haar ex-echtgenoot regelmatig naar Iran gaat en dat zij meent dat zij zich niet veilig voelt in Iran. Nergens verschaft verzoekster enige concrete aanleiding voor het bestaan van deze vrees. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden haar ex-echtgenoot, die in België woont, haar zou kunnen en willen treffen in Iran.

Verder maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij, zo haar ex-echtgenoot haar problemen zou bezorgen in Iran, verstoken zou blijven van bescherming en kan het tegendeel uit haar verklaringen worden afgeleid. Ook in het verleden had zij namelijk de mogelijkheid om in het kader van twistpunten tussen haar en haar ex-echtgenoot, klacht in te dienen en zich tot haar autoriteiten te wenden. Daarenboven traden deze autoriteiten daarbij duidelijk steevast op een adequate wijze op en boden zij de nodige rechtsbescherming in hoofde van verzoekster (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.8, 14-15).

Dat verzoekster uit hoofde van een vrees ten aanzien van haar ex-echtgenoot niet zou kunnen terugkeren naar Iran, kan aldus geenszins worden aangenomen.

3.7. Zoals reeds hoger werd aangehaald, blijkt uit verzoeksters eerdere verklaringen duidelijk dat de enige reden waarom zij onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende eruit bestaat dat zij bij haar dochter, die de Belgische nationaliteit heeft en in België vertoeft, wil zijn en blijven.

Aan verzoekster kan op deze basis echter geen internationale bescherming worden verleend. Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er immers geenszins uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

3.8. Ook verzoeksters moeilijke economische omstandigheden in België, met name dat ze hier geen hulp en steun kreeg (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.), geen uitkering ontving en de huur niet kon betalen (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.10), zijn elementen die niet het voorwerp uitmaken van huidige procedure. Deze omstandigheden hebben noch uitstaan met noch enige relevantie voor de criteria inzake de toekenning van internationale bescherming.

3.9. Wat betreft de problemen die verzoekster voor haar dochter vreest in België, met name een ontvoering en het gegeven dat haar dochter bij haar echtgenoot niet veilig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat ook deze problemen niet het voorwerp uitmaken van onderhavige procedure. Te dezen dient immers verzoeksters nood aan internationale bescherming te worden nagegaan en deze nood aan bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst van verzoekster, Iran.

3.10. Waar verzoekster daarnaast aangaf (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.10, 18) en herhaalt dat zij, zo zij samen met haar dochter naar Iran zou terugkeren, vreest dat haar man haar dochter in Iran zou komen ontvoeren, dient verder te worden vastgesteld dat deze vrees louter hypothetisch is. Verzoeksters dochter heeft namelijk de Belgische nationaliteit en vertoeft in België. Dat haar dochter samen met haar zou (kunnen, willen of moeten) terugkeren naar Iran, staat aldus geenszins vast. Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met recht wordt opgemerkt: *"In de door u voorgelegde tussenvonnissen van de Rechtbank van Eerste Aanleg staat overigens vermeld dat zowel u als uw ex-man jullie dochter niet zonder toestemming van de andere ouder naar het buitenland mogen brengen."*

Mede gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook deze vrees onvoldoende concretiseert en geen elementen aanreikt op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat haar ex-echtgenoot, die in België vertoeft, werkelijk zinnens zou zijn om haar dochter opnieuw te ontvoeren. Met de loutere bewering dat haar ex-echtgenoot opnieuw naar Iran zou kunnen komen om haar dochter mee te nemen, kan verzoekster bezwaarlijk volstaan om het bestaan van dergelijke vrees aannemelijk te maken.

Zo al aangenomen zou kunnen worden dat, indien verzoekster met haar dochter in Iran zou verblijven, haar ex-echtgenoot haar dochter zou willen meenemen, dan nog weze herhaald dat verzoekster niet aantoonde dat zij in dit kader verstoken zou blijven van de bescherming van haar eigen autoriteiten. Ook in het verleden had zij immers de mogelijkheid om in het kader van twistpunten tussen haar en haar ex-echtgenoot, waaronder een eerdere ontvoering van haar dochter, klacht in te dienen en zich tot haar autoriteiten te wenden. Daarenboven traden deze autoriteiten daarbij duidelijk op een adequate wijze op en boden zij de nodige rechtsbescherming in hoofde van verzoekster. In het kader van de ontvoering van haar dochter leidde dit indertijd tot een veroordeling van haar ex-echtgenoot (administratief dossier, persoonlijk onderhoud, p.8, 14-15).

3.11. Verzoekster herhaalt tot slot dat zij in Iran een alleenstaande vrouw zou zijn. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

“Betreffende uw verklaring dat u het als alleenstaande vrouw en moeder in Iran niet makkelijk zou hebben (CGVS, p.18) dient opgemerkt te worden dat u in het verleden reeds in deze situatie verkeerde. Na uw terugkeer uit België in 2012 ging u met uw dochter, geboren in 2011 in België, bij uw ouders in Iran wonen (CGVS, p. 6, 7). U woonde toen niet meer samen met uw ex-man en startte een echtscheidingsprocedure op. U ging in deze periode eerst als designer en later als lerares Engels aan de slag. U hebt in 2016 een ingenieursdiploma behaald (verklaring DVZ, vragen 11 en 12; CGVS, p.18). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u over een zekere zelfredzaamheid beschikt en dat u een sociaal netwerk heeft in Iran dat u steunt, hoewel u verklaarde dat uw ouders niet voldoende hebben om u financieel te ondersteunen (CGVS, p. 18). Niets wijst er echter op dat uw situatie als alleenstaande moeder in Iran van die aard zou zijn dat zij aanleiding zou geven tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de criteria van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

3.12. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.15. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT